

Nu en rigtig pensionist

Før jeg overhovedet kendte noget til en sådan tilværelse, det at være pensionist, troede jeg at pensionister var nogle gamle mennesker, som slet ikke havde noget at tage sig til. Efter et aktivt arbejdsliv, nu ikke længere aktiv.

Gik og smånussede med unødvendige ting hver dag, bare for at få tiden til at gå med noget.

Sov længe og gik tidlig i seng.

Alle dage var ens. Weekend alle ugens dage.

Ingen aftaler.

Min egen pensionist tilværelse fortsatte aktivt efter et aktivt arbejdsliv. Med masser af engagementer. Frivilligt socialt arbejde, som allerede var startet omkring min 30 års alder, fortsatte naturligt efter mit aktive arbejdsliv.

Det ene initiativ efter det andet blev taget.

Faktisk føltes døgnets timer utilstrækkelig. Der var nok at tage sig til. Når noget var afsluttet, lå der allerede opgaver og ventede.

En slags kæderygning af opgaver.

Så dukkede Corona virussen pludselig op. Stoppede alt.

Det frivillige liv, var uønsket sat på pause.

Nu var jeg uforberedt blevet en "rigtig" pensionist. Den pensionist tilværelse, jeg før troede var sådan.

Ingen aktivitet. Stilheden, inaktiviteten var pludselig blevet min pensionist tilværelse.

Komplet uvant. Rodløshed. Usikkerhed. Utryghed. Følelsen af at være spærret inde. En slags mental lammelse. Ret ubehageligt.

Den offentlige informationsstrøm byder en på at få struktur på dagligdagen. Jamen inspirationen er lukket ned, ikke tilstedeværende.

Sidder fortsat uvirksom i min stue.

Tager endnu en overflødig powernap, bare for at få tiden til at gå, med noget.

Den ene daglig adspredelse, og som kræver min opmærksomhed, motivation, er de daglige måltider. Med mindre og mindre portioner. Behov for mad er lang fra det samme, som førhen, svarende til mit langt lavere aktivitetsniveau, om nogen.

Har overhovedet ingen energi længere.

Føler mig udbrændt.

Savner at få *min* pensionist tilværelse tilbage, inden jeg går helt i stå.

Det er blevet sparsomt med humoren.

Jeg er virkelig træt af min nye uplanlagte pensionist tilværelse.

Tør dårligt håbe at jeg nogensinde får mit aktive pensionist liv tilbage.

Blive vækket.

Få lysten til livet tilbage.

Være en aktiv del af et pulserende liv, sammen med andre.

Blive reddet.

Ingen hører mit svage råb om hjælp.

Min hustru spørger mig efter at hun er blevet gjort bekendt med min historie, skal jeg bestille en krans eller hvad ?